

KORSZAKOK BOLDOG REMÉNYE

Ha az üdvtörténet eseményeit kísérvük figyelemmel a Bibliában, akkor azt látjuk, hogy a második advent, vagyis Jézus Krisztus dicsőséges visszajövele nemcsak az Ige kinyilatkoztatásaiban foglal el központi helyet, hanem a különböző korszakokban élő emberek gondolat- és hitvilágában is. Júdás apostol szerint már Énok is prófétált erről az eseményről, pedig ő még csak „*a hetedik volt Ádámától fogva*” (Júd 14). Isten azonban látomásban mutatta meg neki Jézus dicsőséges visszajövetelét, ezért prófétálhatta azt: „*Imé eljött az Úr, az Ő sok ezer szentjével*” (u.o.).

Ábrahámról pedig Pál apostol emlékezik meg olymódon, hogy ő csak „*Hit által lakott az ígélet földén, mint idegenben, sátorokban lakván Izsákkal és Jákóbbal, ugyanazon ígéletnek örököstársaival. Mert várja az alapokkal bíró várost, amelynek építője és alkotója az Isten*” (Zsid 11,9-10).

Majd később még ezekről az ősatyákról azt írja az apostol: „*Hitben haltak meg mindezek, nem nyerve meg az ígéreteket, hanem csak távolról látva és üdvözölve azokat, és vallást tett arról, hogy idegenek és vándorok a földön. Mert akik így szóltak, azok nyilvánosan azt jelentették ki, hogy hazát keresnek. És ha eszükbe jutott volna az, amelyből kijöttek, lett volna idejük a visszatérésre. Így azonban jobb után vágyódnak, tudniillik mennyei után; azért nem szégyenli őket az Isten, hogy Istenüknek neveztessek, mert készített nekik várost*” (Zsid 11,13-16).

Ez az Isten által készített város pedig az új Jeruzsálem, amely a megváltottak otthona lesz az örökkévalóságban. Egyúttal pedig a Föld és az egész világegyetem központja is, hiszen a Jelenések könyvének kinyilatkoztatása szerint még az Atya is át fogja helyezni az uralkodásának központját az új

Jeruzsálemben. A Jelenések 21. fejezetében egészen részletesen olvashatunk erről. János azt írja ott: *„Ímé az Isten sátora az emberekkel van, és velük lakozik, és azok az ő népei lesznek, és maga az Isten lesz velük, az ő Istenük”* (Jel 21,3). János apostol szóhasználatában a „sátor” valójában az otthon jelentő hely kifejezésére szolgál, ami azt jelenti, hogy Isten együtt fog lakni a megváltottakkal az újjáteremtett Földön, ez lesz a közös otthonuk.

Az Újszövetség könyveiből pedig talán Pál apostol írásaiból él leginkább a hívő emberek tudatában a második advent gondolata és reménysége. *„Mert a mi országunk a mennyekben van, ahonnét a megtartó Úr Jézus Krisztust is várjuk”* (Fil 3,20). *„Várván ama boldog reménységet, és a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsősége megjelenését”* (Tit 2,13). *„Mert Ő általa van menetelünk... egy Lélekben az Atyához. Azért immár nem vagytok jövevények és zsellérek, hanem polgártársai a szenteknek, és cselédei az Istennek”* (Ef 2,18-19). *„Mert nem kaptatok szolgaság lelkét... hanem a fiúságnak Lelkét kaptátok... Ez a Lélek bizonyosságot tesz a mi lelkünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk. Ha pedig gyermekek, akkor örökösök is; örökösei Istennek, örököstársai pedig Krisztusnak”* (Róm 8,15-17).